

॥ श्री गौतमगुरुभ्यो नमः ॥

1412

शक्तिमहात्म्यरूप

अंजलि सतीनो रास.

आ ग्रंथ सम्यग्दृष्टि भजनोने जणवा

वांचवा माटे सुधारो वधारो करी

ठपावी प्रसिद्ध करनार.

आयक भीतिभित्त माणेक.

जेन पुस्तक प्रसिद्ध करनार तथा वेंचनार.

मांसवी-मुंचई.

आशुचि ९ मी.

वीर संवत् २४४४, मवत् १९७४

जायाढ मांनि पुनिमा, राने २०१८.

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૭૮૦૬ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ રાજા રાણા રાણી રાણી

વિષય ૪-૨૪

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
૭૯૪૬

॥ श्रीगौतमगुरुज्यो नमः ॥

॥ अथ श्री अंजना सतीने रास प्रारंभः ॥

॥ दोहा ॥

॥ शीयल समोवरु कोइ नहीं, शीयल सबल आ-
धार ॥ शिवसुख पामे शीयलशुं, पामे जवनो पार
॥ १ ॥ जीव जगतमां उद्धर्या, जेहनुं अचिच्च नाम
॥ शीयत्रवती अंजना तणो, रास जणुं अजिराम ॥ ३ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ तो जीहो पहलेने कम्ब हो पाय नमुं, जवडुःख
जंजन जे जगवंत तो ॥ कर्म काया तणां कापशुं,
परजव पापनो आणशुं अंत तो ॥ रास जणुं सती
अंजना, दान दया गुण शीयल संतोष तो ॥ विरहि-
णी वली रे वैरागिणी, संयम साधीने गइ सुरलोक
तो ॥ तो जीहो सती रे शिरोमणि अंजना ॥ १ ॥
तो जीहो सती रे शिरोमणि गायशुं, उपनी वंश
विद्याधर मांय तो ॥ नामे हो नव निधि संपजे, एनुं
जंजन करंतां जवडुःख जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥
तो० ॥ ब्राह्मी ने सुंदरी वंदीए, राजा हो कृषभ तणे

घरे धीय तो ॥ बालपणे तप वन गइ, काम भोग न
 वांझ्यां जेह तो ॥ सती रे वंडुं सुखोचना, मेघ सेना-
 पतिने घरे नार तो ॥ अंजना सती रे सीता बली,
 तारा न चूकी रे शीख लगार तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ ३ ॥ तो० ॥ पांचसें किसन कुमारिका, इण बाल-
 कुमारीने लागुं जी पाय तो ॥ जादव जान जाणी
 करी, छारिका दाहा देखी तप वन जाय तो ॥ हरि
 तणी अंगना वंदीए, जेणे राग ठोकी मन धरीयो
 वैराग्य तो ॥ राजीमती पाय पूजीए, जेणे घोर संसा-
 रनो कीधो ठे त्याग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥
 चंदनबाळा हो चिरं जीवो, जेणे आहार दीधो महा-
 वीर तो ॥ बालकुमारी रे साधवी, अनशन सार्धी
 पामी जवतीर तो ॥ दमयंतीए बहु दुःख सद्यां,
 सतीयपणे रही ते वन मांय तो ॥ माता मंदिलासा
 वंदीए, ते तो कुटुंब तारी करी शिवपुर जाय तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ मयणरेहा रतिसुंदरी, जेणे
 नयण काढी दीयां राखुं ठे शीख तो ॥ उपन्न सहस
 साथे तप वन गइ, मेहली मंदोदरी लंछनी लील तो
 ॥ शीख उलट्छ शास्त्रे करी, (हवे) जुड जुड कथा ठे
 एम अनेक तो ॥ तह वांडुं सरवे साधवी, रुनी अंज-

नाना गुण केटवा कहीश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥
 तो० ॥ वंश वनो रे रलियामणो, राज करे त्यां रावण
 जगमाख तो ॥ अंजनाना गुणसांजव्री, ए कथा
 उपरे अति घणो ख्याल तो ॥ चित्त वसी रंग रायने,
 ते वारे सज्जामां पूढे वारोवार तो॥कविजन रास प्र-
 काशजो, अक्षर आणजो अति घणा सार तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ महेंद्रपुरी रे जग जाणीए, राजा
 हो महेंद्र वसे तिण ठाम तो ॥ तस पटराणी ठे
 रुअमी, मनोवेगा ठे तेह तणुं नाम तो ॥ पुत्र सो
 रायना निर्मला, रूपे ते रुमा ने दर्शन काम तो ॥ के-
 रेथी जाइ एक कुंअरी, अंजनासुंदरी तेह तणुं नाम
 तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥ बापने वाहाली रे
 बालिका, मायने जीव थकी घणुं हेत तो ॥ सो बंध-
 व वचे एक बेनमी, लारुकी नानमी गुण तणी गेह
 तो ॥ सर्व विद्या ज्ञानी सुंदरी, चालती चाले जेम गज-
 गति गेल तो ॥ खजन सहुने सोहामणी, दिन दिन
 वाधे जाणे चंपक वेल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ जर जोबनगां ते थइ, कुंअरी चतुर सुजाण ॥
 जैम मार्गमां दीपती, बोले मधुरी वाण ॥ १ ॥ एक

समे शङ्खार करी, पुहती पितानी पास ॥ पुत्री देखी
राजवी, नरजोवन सुविलास ॥ २ ॥ ए बेटी मुज
बल्लही, केने परणावुं जोय ॥ घर वर सरखुं जो मले,
तो जगमां यश होय ॥ ३ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ तो जीहो ॥ राये प्रधान तेमावीया, अंजना-
वर तणो करो रे विचार तो ॥ एक कहे रावणने दीजी-
ए, बीजो कहे दीजीए मेघकुमार तो ॥ वर ठे हो प्रजु-
जी रुअमो, जोवन नर ते साधशे जोग तो ॥ वर्ष
अढारमें तप करी, वर्ष ठव्वीशमां पामशे मोह तो ॥
ते वारे कन्याने सुख नहीं, शरीरे उपजे अति घणुं
दुःख तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ रतनपुरी तणो
राजीयो, राय प्रदहाद विद्याधर जाण तो ॥ तस
घर पुत्र ठे दीपतो, पवनजी लग्न कीधुं रे प्रमाण तो ॥
अंजनाना गुण साजली, देश विदेशे वाधी ठे विख्या-
त तो ॥ पवनजी मित्रने एम कहे, आपणे रूप जोवुं
जइ जली ज्ञात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥
पवनजी लाग्यो रे निरखवा, पुरोहित नीची घाली
रह्यो दृष्ट तो ॥ निरखतां तृप्ति पामे नहीं, नारी न
दीठी नूतल हेठ तो ॥ दरिसण जाणुं रे (देवांगना),

बोलता बोले ठे सुखलित बाण तो ॥ चंपकवर ॥
 हो सुंदरी, एहनां नयन जाणे मृग तणां बाण तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ बेठी सिंहासने अंजना,
 बेहु पासे सोहे सखी तणां वृंद तो ॥ वस्त्र आभरण
 अंगे धर्यां, तागमां शोभे जेम पूनम चंद तो ॥ वसंत-
 माला एम उच्चरे, बाइ योग्य जोरुं मद्युं एणे संसा-
 र तो ॥ जेहवा हो पवनजी जाणीए, तेहवी हो पामी
 ठे अंजना नार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ बीजी
 सहियर एम उच्चरे, बाइ पेहलो वर मन चिंतव्यो
 जेह तो ॥ तेहवो हो पवनजी वर नहीं, वर्ष अठारमां
 तप काशे तेह तो ॥ पांच इंद्रिय तिहां जींपशे, वर्ष
 ठव्वीशमां पामशे मोक्ष तो ॥ तेणे करी विवाह वर्जी-
 यो, कन्याने होवे वर तणुं दुःख तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ ५ ॥ तो० ॥ अंजना आनंदे एम उच्चरे, बाइ धन
 धन ते नरनो अवतार तो ॥ कर्म काया तणां कापशे,
 वेहेलो पामशे जव तणो पार तो ॥ पाय वंडुं ते पू-
 ज्यना, बे कर जोरुं ने नामुं बुं शीश तो ॥ पवनजी
 कोपे रे धरुहड्यो, मनमां आणी ठे अति घणी रीस
 तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ पवनजी कोपे रे
 परजड्यो, धनुष चढावीने सांध्युं ठे बाण तो ॥

मारा रे अवगुण बोलती, पररूपनां करे रे वखाण तो
 ॥ मंत्रीए आवीने बांहे धख्यो, जोरे नारीने नर नवि
 घाले रे घाय तो ॥ पाये लागी करी प्रीठव्यो, उ-
 रणे घाखीने मार्गे छेड जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥
 तो० ॥ पवनजी मन मांहे चिंतवे, ए तो रूपे रुमी ने
 दर्शने काल तो ॥ मन मांहे मेली रे पापणी, एनुं चित्त
 चोखुं नहीं कर्मचंमाल तो ॥ पुरुष परायाशं मन
 रमे, पवनजी चिंते एसो रे उपाय तो ॥ मेहेखुं तो
 एहने रे वर घणा, परणीने परिहरुं ए सम नहीं
 कोड दाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥ लगन
 तणो दिन आवीयो, ढोल ददामा ने घूरे निशाण तो
 ॥ राय राणा हो सर्वे मदया, हवे वापखुं निमिर ने
 आथम्यो ज्ञाण तो ॥ महेंद्राय आव्यो सामझए,
 पवनजी देखीने आनंद थाय तो ॥ धवल मंगल गावे
 गोरमी, हवे अंजनानो वर जोवाने जाय तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ ए ॥ तो० ॥ तोरणे वरराय आवीयो, अंजना
 उपरे अति रे अज्ञाव तो ॥ सांजलतां शीश चढले
 चढे, नाम लेतां चढे हरुहरु ताव तो ॥ धवल
 मंगल गावे गोरमी, पोखणां सासु करे बहु ज्ञाव
 तो ॥ वरने विमासण अति घणी, जाण्णे बंधन-

शास्त्रामां लेइ जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥
 रूपा तणो रे मंरुप रच्यो, सोनाना कलश सोना
 तणी बेल तो ॥ सोवन पाय मोती जड्यां, अंजन
 पवनजीबेठां बेहु हेल तो ॥ हाथमेलो तिहां संचरे,
 नयणे नीहाले विद्याधरी नार तो ॥ अंतरपट रे
 पाठो करी, जाणीए कर मांहे ग्रह्यो रे अंगार तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ परणीने पगढी उतख्यां,
 करे पहेरामणी अंजनानो तात तो ॥ गज रथ आप्या
 रे अति घणा, ताजा तुरंगम देश विरुयात तो ॥
 धन कंचन मोती रे आपीयां, आपी ठे रयण तणी
 बहु क्रेरु तो ॥ वसंतमाला रे आदे करी, पांचसें
 साहेली पूंठे ठे जोड तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १२ ॥
 तो० ॥ रतनपुरी मांहे संचख्या, साहामो हो आव्यो
 ठे राय प्रव्हाद तो ॥ अंजना पाय पूजी करी, सक
 मनोरथ मुज फट्या आज तो ॥ सासुना पाय तिणे
 पूजीया, आप्यां ठे आनरण रयण अमूढ्य तो ॥
 पांचसें गाम राये दीगां, ए बहुअर मारी जीवन
 तुढ्य तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ परणी मेली पद्मिणी, मूकी महोल मोजार ॥

अहि तणी कांचलीनी परे, फरी न पूठी सार ॥ १ ॥
 अंतर हेत हुवे नहीं, तो नयणां नेह न होय ॥ नेह
 विहूणी तेहनी, वात गमे नहीं कोय ॥ २ ॥

॥ ढाल ब्रीजी ॥

॥ तो जीहो ॥ महोटां रे मंदिर मालीयां, आर्पी वहु-
 ने हो एम कहे राय तो ॥ कुलवहु लीला इहां करो,
 सुख संयोग विलसो एणे ठाय तो ॥ पवनजी सार
 पूठे नहीं, अंजना आर्ति ह्ये न समाय तो ॥ कहो-
 ने कारण किशुं बेहेनडी, सूध न सार कीधी अम
 तणी नाह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पीरथी
 आवी रे सुखमी, वसंतमाला कर मोकली सोय तो
 ॥ लइ करी स्वामी आगल धरी, गावंता गांधर्वने
 दीधी ठे तेह तो ॥ वस्त्र आभरण जे मोकट्यां, जाणुं
 महारा स्वामीनुं शोभशे अंग तो ॥ वस्त्र फामीने
 कटका करी, आभरण लेइ आप्यां ठे मातंग तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ १॥ तो० ॥ वसंतमाला रे विलखी थइ, आवीने
 अंजनाने कही ठे वात तो ॥ जे वस्तु स्वामीने मोकली,
 आपण उपर किस्यो रे अजाव तो ॥ अंजनाने आंखे
 आंसु जरे, शुं चूकी ठे जक्ति अनेक तो ॥ ए नर दीसे ठे
 निर्मलो, कांश्क आपणे कर्म विशेक तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ बोल कुबोल न विसरे, शब्द समा सादंत ॥
 खिण एक रति नवि उपजे, आरति घणी आपंत ॥१॥
 नजर न मेले नाहलो, उपजे अति उच्चाट ॥ आवट-
 णुं लागे घणुं, विरहज वांकी वाट ॥२॥ मात पिता-
 नी लाडकी, सासु ससरा शुन दिठ ॥ कंतमया विण
 कामिनी, उठो देखे नेट ॥ ३ ॥ पवनजीनी पद्-
 मिणी, परम महासुखकार ॥ नाह नेह नीपट नहीं,
 मेली माथे भार ॥४॥ प्रीतम मन मेढ्या पखे, आ-
 दर न करे उर ॥ दोष गाढ करी दाखवे, सासु ससरा
 जोर ॥ ५ ॥ आदर विण दिन अंजना, काढे घणे
 कलेश ॥ मात पिता मन मुंजवे, विण अपराध विशेष
 ॥ ६ ॥ दिन पलट्यो पलट्या सज्जन, ज्ञांणी हैयानी
 हाम ॥ जेना करती उन्नरा, ते नवि ले मुज नाम
 ॥७॥ प्रीतम विण विलखी फरे, जल विण नागरवेल
 ॥ वणजारानी पोठ ज्युं, गयो धुखंती मेल ॥ ८ ॥
 बोले अंजनासुंदरी, नागरी चतुर सुजाण ॥ प्रीतम
 विण विलखी फरुं, गुण विण छाल कबाण ॥ ९ ॥

॥ ढाल चौथी ॥

॥ तो० ॥ अंजना बेठी रे मालीये, पवनजी तुरिय

खेलावन जाय तो ॥ आवतो जावतो निरखती,
 तेम तेम हरख वाधे हैया मांय तो ॥ पवनजी कोपे
 रे परजट्यो, अंजना आणे ठे अति घणी प्रीत तो ॥
 जाणे रे नारी नीलाक्षे, ते वारे गोख आडी करावी
 ज्ञीत तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पांचसें गाम
 पोते लीयां, राय राणी बेहु वरजे ठे पुत्र तो ॥ अं-
 जना सती रे सुलक्षणी, ए वहूने सोंपीए निज घर
 सूत्र तो ॥ महोटा रे कुल तणी उपनी, राजा हो
 महेंद्र तणी बहु लाज तो ॥ अंजना आदर कीजीए,
 एम कहे केतुमतीने राय प्रव्हाद तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ २ ॥ तो० ॥ आणां घणां पाठां वालीयां, एणे रे
 आणे आठ्यो वमो वीर तो ॥ अंजना कहे रे नवि
 आवीए, अन्य आदृषण मोकट्यां चीर तो ॥ स्वामी
 रे मन मान्यां नहीं, हुं तो पीयरे आवीने शुं करुं वात
 तो ॥ बंधव पाठो रे वालीयो, मात पिता दुःख धरे
 दिन रात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ बार वर-
 स वच्चे वही गयां, इण कथा उपर एटवो संबंध तो
 ॥ रावण वरुण बेहु कटक करी, मांहोमांहे उपन्यो
 ठे अति घणो छंद तो ॥ गज रथ घोडा पाल्या,
 पादवाने बखत शोन्ने शरीर तो ॥ शूरा ने सुजट शण-

गारीया, हवे जोत बा रथ वाजे रागजेर तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ तेडुं विद्याधरने मोकळ्युं, एक
 तेडुं आवुं राय प्रव्हाद तो ॥ जेटवे राय सान्निध्य
 करे, पवनजी कहे स्वामी अम तणुं काम तो ॥ आ-
 युधशास्त्रा मांहे संचखो, कर मांहे धनुष दीधां जइ
 बाण तो ॥ तमे घेर बेठा दीक्षा करो, पुत्र जाया तणुं
 ए ठे प्रमाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ पव-
 नजी चाढ्यो रे कटकमां, स्वामीए कीधी न अम
 तणी सार तो ॥ घूर थकी पाये द्वागशुं, जाव कुजाव
 जोशुं एक वार तो ॥ वसंतमात्रा माहारी बेनडी,
 शुद्ध शीख दीए मुज हवे तो ॥ दहींनो रे रुवो जरी
 करी, मारगमां उज्जी अंजना देव तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ ६ ॥ तो० ॥ कनक कचोळुं रे दहींए जखुं, शकुन
 मिषे मही दोइ जाय तो ॥ कटके जातां पियु वांदशुं,
 त्यारे नमाण करी द्वागीश पाय तो ॥ जाणशे अंज-
 नाने आदरी, राजजवन मांहे देखशे लोक तो ॥ ज्यां
 दगे स्वामी आवे नहीं, त्यां दगे मन मांहे करुं रे
 संतोष तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ गयंद बेसीने रे
 संचखो, मात पिताने नामीयुं शीश तो ॥ सज्जन
 सहुने संतोषीया, अंजना उपरे अति घणी रीस तो ॥

दूर थकी रे दृष्टे पनी, चतुर वितारानुं जुठ चित्राम
 तो ॥ पूतव्री दखी रे रंजा जिसी, चतुर वितारानुं
 जाचुं ए नाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥ तो० ॥ मंत्री
 कहे नहीं पूतव्री, जौत ओठंगे ठे अंजना नार तो ॥
 सांजव्री राय रातो थयो, मार्ग जातां स्वामी मझाया
 नार तो ॥ दूर ठेव्री ते अद्वगी पनी, मारग भेद्वीने
 चादयो ठे साथ तो ॥ वसंतमाझा मोडे करडका, बाइ
 मूरख दीसे ठे तम तणो नाथ तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ए ॥ तो० ॥ बांह साहीने बेठी करी, उरमे घाद्वीने
 गइ घर मांहे तो ॥ कटक चादयुं हो रावण तणुं,
 ठीकतां चादयो ठे माहरो नाह तो ॥ जीवने जोखम
 अति घणुं, पहुँच्युं ठे माहरे अति घणुं पाप तो ॥
 घेद्वी रे गात्र न दीजीए, कटके चाद्वतां केम दीनो ठे
 शाप तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ अंजना कहे
 सुण सुंदरी, दुःख मांहे दुःख मुज उपन्युं आज तो ॥
 पाणीथी पण की पातव्री, ससरा वच्चे मारी निग-
 मी दाज तो ॥ सासुने मुख केम दाखवुं, घर बेसी
 जिन तणुं नाम जपीश तो ॥ चारित्र मन भांहे पितवुं,
 अवसर जाणीने संयम दइश तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 ११ ॥ तो० ॥ नगर थकी दव्र संचखुं, मारग थकी

दूर दीधुं मेझाण तो ॥ चकवो ने चकवी त्यां टलव-
 ले, वापखुं तिमिरने आयम्यो जाण तो ॥ पवनजी
 मंत्रीने एम कहे, नारी तणुं नहीं लीजीए नाम तो
 ॥ पुरुष परायाशुं मन रमे, एनं चकवीनी पेरे मूकी
 में गाम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १२ ॥ तो० ॥ मंत्री
 कहे सुणो विनति, एवडो कांइ आणो हैयडे जर्म
 तो ॥ महासती मांहे रेमूलगी, अहोनिशसेवती जिन
 तणो धर्म तो ॥ पुरुष परायो वांढे नहीं, वचन वरांसे
 कांइ करो रीस तो ॥ शीगलसरोवरे जीवती एणे
 मोक्षगामी जाणी नाम्युं शीश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वचन सुणी मंत्री तणां, कोमल थयुं निज
 चित्त ॥ पवनजी मंत्रीने कहे, सुणो हमारा मित्त ॥
 १ ॥ खोटुं ए कारज में कखुं, संतापी निज नार ॥
 वचन वरांसे डुहवी, करवो कवण विचार ॥ २ ॥
 मो मनमें प्यारी वसे, जाणुं मलीए जाय ॥ लोके
 लाज रहे नहीं, मन मनमें मुंजाय ॥ ३ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ तो० ॥ पवनजी मित्रने प्रीठवे, कटके चाखुं
 तो नारी माखानुं पाप तो ॥ पाठो वखुं तो प्रजा हसे,

महोलमां लाजशे मुज तणो बाप तो ॥ मित्र कहे
 ठाना रे जायगुं, तेनी सेनापतिने दीधी ठे शीख तो ॥
 जात्रा करी अमे आवगुं, त्यां लगे कटकनो करजो
 प्रेख तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ प्रबुद्ध गते त्यां आ-
 वीया, आवीने अंजनानां ठोक्यां कमारु तो ॥ वसंत-
 माला जोगल देइ करी, वचन उतावलां बोलती
 गाल तो ॥ शूरा रे पुरुष कटके गया, लंपट लोक रह्या
 ठे रखवाल तो ॥ व्हाणे हुं रायने विनवी, तेह
 तणी रे कढावीश खाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥
 पुरोहित मंत्री एम उच्चरे, बाइ ए ठे राय प्रव्हाद-
 ना नंद तो ॥ अंजना केरो रे शिर धणी, वंश विद्या-
 धर उपन्यो चंद तो ॥ वसंतमाला आवी उदरल्यार,
 नयणे नीहाले तो आपणे स्वाम तो ॥ सती रे
 सामायिके ज्यां लगे, त्यां लगे राय रहो झणे ठाम तो
 ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ धर्मक्रिया करी अंजना,
 आवीने पवनजी बोले ठे मर्म तो ॥ महासती
 मांहे रे मूलगी, अहोनिश सेवती जिन तणो धर्म तो ॥
 वचन वरांसे में डुहवी, में तुने कीधो अज्ञाव
 अगाध तो ॥ हाथ जोमीने नीचो नम्यो, खमो खमो
 अंजना मारो अपराध तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥

अंजना आवीने पाये नमे, एवा हलवा कां बोलो
 उच्चार तो ॥ जेवी रे पग तणी जेजना, तेहवी होवे
 रे पुरुष तणी नार तो ॥ हाथ जोडीने आगल रही,
 वचन सोहामणां बोले ठे दीन तो ॥ प्राप्ति विना
 केम पानीए, एणे पडर फोडीने कीधो ठे मीण तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ त्रण दिवस तेहने घरे
 रह्या, खटरस जोजन पीरसे पकान्न तो ॥ विंऊणे
 वायु बेठी करे, बीडां वाली वाली आपे ठे पान तो ॥
 नाटक नाचीने रीऊवे, वीणा वजाइ गावे जिन तणां
 गीत तो ॥ पवनजी आनंद पामी रह्या, अंजना हय्युं
 ठे राय तणुं चित्त तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥
 प्रहन्न गते जिम तमे आवीया, राय राणीने क जा
 जाण तो ॥ आशः पहोंचे सह्यु अम तणी, बाह्या
 आन्नरण दीधुं सहिनाण तो ॥ वसंतमाला रे तेडी
 करी, अंजना महारे चिंतामणि रल तो ॥ दांतने
 जीज शी जल ववी, रात दिवस एनुं नरजो यल तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ वसंतमाला रे बोलावी-
 ने, राजा हो पवनजी कीधो जुहार तो ॥ धन कंच-
 न मोती रे आपीयां, हवे कुंची सहित आप्या ठे
 जंडार तो ॥ पुरोहित मंत्रीने एम कहे, रण मांहे

राजानी राखजो देह तो ॥ वेहेला ते घेर पधारजो,
 वाट जोउं जाणे श्रावण मेह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥
 तो० ॥ शीख दीउं अंजना चालीए, रणमां जाइ देखा.
 डजो मूठ तो ॥ पुत्र सो आवशे वरुणना, ते आगल
 रखे देखाडता पूंठ तो ॥ दुर्जन कटक ठे वरुणनुं,
 लोह तणा त्यां पडशे अंगार तो ॥ सहियर वचन
 एहवां कह्यां, मरण जलुं पण नहीं जली हार तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ए ॥ तो० ॥ दोहा ॥ राय पराया गोरमें,
 मत जागो राजकुमार ॥ लंठण लागे दो कुले, मरवुं
 एकज वार ॥ १ ॥ ढाल ॥ तो० ॥ पोल थकी रे पागी बली,
 नयणे बहूटी ठे जल तणी धार तो ॥ कठिन वचन
 कह्यां कंतने, मुख ढांकी रुप ठे वारोवार तो ॥ व-
 रंदा ॥ आवी धीरज दीए, बाइ हमणां आवयो सा-
 मायिक काल तो ॥ पद्मिणी पम्किमणुं करो, चउदे
 नियमनी करो शुद्ध नीहाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥
 तो० ॥ शुद्ध सामायिक उच्चरे, करे ध्यान धर्मनुं घडी दो-
 इ चार तो ॥ पांच परीं तप उच्चरे, वारे व्रत पढ्यां तिणे
 निरधार तो ॥ सांजे वेसीने सजाय करे, ज्ञाना
 वार चिंतवे मन मांय तो ॥ पाउली राते तो पढे गुण,
 एणी पेरे अंजनाना दिन जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सेनाए करी परिवस्था, लंका नयरी जाय ॥
 चूप जली परे जेटीया, अति रलियायत थाय ॥ १ ॥
 रावणनो आदेश लक्ष, शुभ वेला सुविचार ॥ वरुण
 उपर तत्क्षण चढ्यो, दल बल सबद्व अनुसार ॥ २ ॥
 हवे ते अंजनासुंदरी, गर्ज रह्यो ते रात ॥ गुप्तपणानुं
 काम हे, कोइ न जाणे वात ॥ ३ ॥ गर्ज तणे शुभ
 लक्षणे, गर्ज जणाणो जाम ॥ केतुमती सासु कहे, केवुं
 कसुं ए काम ॥ ४ ॥ पवनजी तो परदेशमें, वहुए
 वधासुं पेट ॥ हुं जाणतो एमज होशे, सोइ होयुं नेट ॥ ५ ॥

॥ ढाल उठी ॥

॥ तो० ॥ उदर उंधान जाणी करी, विहु जणे
 मांडी हे दाननी शाल तो ॥ साधवेला नित्य साधवे,
 दुःखीया दोहिलानी करे हे संजाल तो ॥ नित्य नित्य
 पात्रने पोखती, शरीए शरीए मांड्यो सत्रकार तो ॥
 ज्ञाव ज्ञवे मने उवटे, दिन दिन दीसे हे चमतो
 प्रताप तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ राणीजी
 रायने विनवे, सांजलो स्वामी मुज विनति आज
 तो ॥ अंजना करे रे उमावणा, धुर लगे धणीए
 न कीधी सार तो ॥ घर फोडीने वित्त वावरे, कटके

जातां एनुं मरड्युं ठे मान तो ॥ घरे जाइ करीने
हुं प्रीठुं, नहीं तो कशुं एहनुं अपमान तो ॥
तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ शीख मागी रे स्वामी
कने, पालखीए बेठी आरोगे ठे पान तो ॥ आगद्व
पात्र नचावती, जाचक जोइ जोइ आपे ठे दान तो
॥ साथे रे सहियर अति घणी, सरले सादे गांधर्व
गीत गाय तो ॥ आगे थकी जण मोकड्यो, हवे
सासु बहू तणे धेर जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥
शेरी शेरीए सुरतरु पाथर्यां, आंगणे पटोलां ने पाथ-
र्या पाट तो ॥ फूलना पगर उपर धर्या, जाणे सासुजी
आवशे एणी वाट तो ॥ साहामी आवीने पाये नमी,
दरिसण दीगे दारिद्र जाय तो ॥ बेणीना वाल
गोडी करी, तेणे करी लूवे ठे सासुना पाय तो ॥
तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ पालखी आगे पाली
चले, सासुनी नक्ति करे मन थिर तो ॥ सोवर्ण पाट
बेसामीयं, चरण पखावतीने पीए ठे नार तो ॥ पाय
पूजा दीए प्रदक्षिणा, सासरे पीयरे मुज बाधी ठे
लाज तो ॥ सकल मनोरथ मुज फड्या, माणस मांहे
मंहोटी करी आज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥
बहूजीनो देह देखी करी, केतुमती राणीए मन धर।

रीस तो ॥ अंगनां चिह्न फरी गयां, कहे बहू तारुं
 रूप केवुं आ दीस तो ॥ महोटा रे कुल तणी उपना,
 वंश विद्याधर ज्योति ठे नार तो ॥ साचो अक्षर
 मुजने कहे, ताहरे उदरे उंधान के विकार तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥ आज़रण मेव्री पाये नमी,
 कुंअर तमारे मुज कीधी ठे सार तो ॥ विरहिणी
 जाणी पाठा वड्या, मुज घेर आवीया रयणी मोऊर तो
 ॥ त्रण दिवस मुज घेर रह्या, तुम पुत्रथी मुज पूगी
 ठे आश तो ॥ जेम आव्या तेम पाठा वड्या, तेणे
 करी माहारे ठे सातमो मास तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जूठ म बोल तुं पापिणी, मोहोटे कुले कुनार ॥
 एह अनर्थज तें कस्यो, तेणे तुजने धिक्कार ॥ १ ॥
 अकार्य मोटुं तें कस्युं, दोपी कुलनी लाज ॥ तुं कुल-
 खंपण उपनी, प्रत्यक्ष दीठी आज ॥ २ ॥ तारुं मुख
 दीठां थकां, लागे अमने पाप ॥ उलटां कर्म समाच-
 ख्यां, उपजाव्यो संताप ॥ ३ ॥ वात सुणी सासु तणी,
 मूर्खाणी तव नार ॥ उठे जल जिम माठली, करती दुःख
 अपार ॥ ४ ॥ सुण सासु मुज विनति, में नवि कोधुं
 कर्म ॥ आ सहिनाणी जोइ द्यो, राखो मारी शर्म ॥ ५ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ तो० ॥ बहूनां रे वचन काने सुणी, केतुमती॥
 मन धरीयो रे रोष तो ॥ परणीने तुजने हो परिहरी,
 तुज मुज पुत्रनो किस्यो रे संतोष तो ॥ आज
 लगी रे अलखामणी, चोख्यां आनरण शुं निर्मली
 आय तो ॥ वंठ्युं रे दुध शुं कीजीए, सहीयर साथे
 पीयर तुं जाय तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पीयर जा रे पापिणी, नहीं राखुं एक रात ॥
 दूर जा तुं देशांतरे, जेमही विगले वात ॥ १ ॥ फाळ्युं
 दुध शा कामतुं, विणठा माननो त्याग ॥ करवो
 सही उतावलो, न गणवुं सगपण लाग ॥ २ ॥
 कंचन तणी बुरी होये, पेटे मारी न जाय ॥ में तो
 तुजने परिहरी, जोइ अवगुण समुदाय ॥ ३ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ तो० ॥ सासुनां वचन काने सुणी, अंजना
 उपर पड्यो घणो दाह तो ॥ वाइजी पुत्र तमारो पाठो
 वले, त्यां लगे मने राखो घर मांह तो ॥ सासुने
 ससरा हो तुम तणी, अहींयां रहीने एठज खाउं तो ॥
 चरणकमलने ग्रही रहुं, कलंक लइ केम पीयरे जाउं

तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ केतुमती राणीजी
 हठे चढी, पगे करी क्रोधशुं ठेलीयुं शीश तो ॥
 अंग मोडीने उज्जी थइ, थरथर ध्रूजे मनमां घणी
 रीस तो ॥ आंख थकी रे अलगी करी, जिहां लगे
 माहारा नगरनी सीम तो ॥ जिहां लगे अंजना इहां
 रहे, तिहां लगे अन्न पाणी तणुं नीम तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ २ ॥ तो० ॥ वसंतमालाने जाली करी, बांधी
 ठे बंधने दीधो ठे मार तो ॥ चोख्यां आचरण मारा
 पुत्रनां, चोर देखाडो कां मारशुं ठार तो ॥ तेर घडी
 रे टेरी रही, बागे ठे ताजणा ने बूटे ठे सेड तो ॥
 वलती हो सहीयर एम कहे, चोर तो पवनजी सही
 हतो तेह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ कालो रे
 रथ अणावीयो, काला तुरंगम जोड्या ठे रे दोय तो ॥
 कालां रे वस्त्र पहेरावीयां, काली धोंसरी दीधी ठे सोय
 तो ॥ काली रे मस्तके राखडी, कालां हो बाजुबंध
 बांध्यां ठे दोय तो ॥ (सहीयरशुं बेठी ठे एह तो
 एवो पण पाठ ठे) अंजना पीयरे हो चालीयां, जोजो
 ज्ञाइ कर्म तणां फल एह तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥
 तो० ॥ जुहार करी रथ संचख्यो, सहीयरशुं बेठी ठे
 अंजना देव तो ॥ पवनवेगे रथ चालीयो, बापनी

चूमिका आवी ततखेव तो ॥ दूरथा धवल घर
देखीयां, सारथि बोझो ठे ततखेव तो ॥ पेट फोमीने
पथरा ज़रुं, में वनमां मेझुं तुं अंजना देव तो ॥ ५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मूल दूषण माहरुं नहीं, जोर न मुज कंइ माय
॥ कथन कहुं नृप कामिनी, क्रोध थकी विलसाय
॥ १ ॥ पगे लागी पागो बझ्यो, दीन वचन मुख वेण ॥
दिन आथमीयो एटले, थइ अंधारी रेण ॥ २ ॥
दूषण को केनुं नहीं, संच्यां कर्मज सोय ॥ बंध शुजा-
शुज आपणा, अब रोयां शुं होय ॥ ३ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ तो० ॥ सांज पकी दिन आथम्यो, रयणी बिहा-
मणी घोर अंधार तो ॥ नाम जपुं रे जगनाथनुं,
एणी बेला मुजने एह आधार तो ॥ हाथो रे हाथ
सूजे नहीं, केम करी निगमशुं दुःखजरी रात तो ॥
शुद्ध सामायिक उच्चरे, एटले सूरज उग्यो थयो
प्रजात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ अंजना कहे
सुण सुंदरी, बाइ मारे हैयमे घणो रे संताप तो ॥
कूडां रे कलंक चढावीयां, मुख केम दाखवुं अम तणे
बाप तो ॥ माता हो मन केम मेलशे, जाइ जोजाइशुं

केम वधशे नेह तो ॥ जिहां लगे स्वामी आवे नहीं,
 तिहां लगे केम करी निगमशुं दिह तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ वसंतमाला बलती कहे, जिहां
 लगे निर्मल उज्ज्वल आप तो ॥ तिहां लगे सज्जन
 सोहामणा, हर्षे बुलावशे तम तणो बाप तो ॥
 मातारे मनोरथ पूरशे, जाइ जोजाइ मलशे जर
 उमंग तो ॥ ज्यां लगे पवनजी आव्या नहीं, त्यां लगे
 पीयरे पोषजो अंग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥

॥ दोहा ॥

॥ अनुक्रमे वाटे चावतां, चरण थया चयचोल ॥
 मन संकोचती पद्मिणी, आवी नगरनी पोल ॥ १ ॥
 नगर मांहे पेठी तिहां, लज्जा अतिही मन्न ॥ शरी-
 मारग संचरी, कंपती मोझे तन्न ॥ २ ॥ मनमां शोचे
 पग पगे, केम करी दाखुं मुख ॥ काळो वेश न
 शोजतो, दीने आवे दुःख ॥ ३ ॥ पीयरनी आशा घणी,
 पुत्रीने तो होय ॥ जो ते मन खंची रहे, उठो जोवे
 सोय ॥ ४ ॥ वसंतमाला धीरज दीए, आणे मन विश्वास ॥
 चाली आवे शहेरमां, आणी पीयरनी आश ॥ ५ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ तो० ॥ नगर मांहे शरीए संचर्यां, आणे घूंघट

ने नीची ठे दृष्टि तो ॥ हंस मयगल गतिए चालती,
 नमर तणा सहु जुवे ठे शेठ तो ॥ राजविठोइ कोइ
 कामिनी, नाथ विहूणी दीसे निटोल तो ॥ पाठल
 प्रजा हो परवरी, एणी पेरे पहुँची ठे बापनी पोल
 तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पोलीयो उज्जी राखी
 पूठवा गयो, मोहोलमां जइने विनव्यो राय तो ॥
 हाथ जोमीने नीचो नम्यो, बाहार आवी ठे अंजना
 धीय तो ॥ सांजली राय राजी थयो, नगर शणगारो
 ने तोरण बांधेव तो ॥ साहामी रे मेलोजी पालखी,
 तेराव्यो साथ महेंद्रनाथ तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ २ ॥ तो० ॥ कानमां जइ करी विनति, अंजना
 सासरे परिहरी जेह तो ॥ सांजली राय जांखो थयो,
 मूर्खा आवीने हुज रे अचेत तो ॥ बांहे साहीने
 बेठो कस्यो, निर्मल वंशे कीधो अनाचार तो ॥
 मत्सर चढावी राय बोलीयो, पापिणी परिहरो पोलनी
 बाहार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ पोलीये
 आवीने उठामीयां, बाइ तुने रूख्यो विद्याधर राय
 तो ॥ बांहे जालीने बेठी करी, मन मांय चिंतवे
 आपणी माय तो ॥ अंजना मार्गे संचख्यां, शरीर सूनुं
 थयुं शुद्ध न सार तो ॥ आघा ने पाठा पग पडे,

एणी परे पहुँची ठे माताने द्वार तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ ४ ॥ तो० ॥ मंदिर मांहे माता रमे, सुवर्ण हिंमोळे
 हिंचे ठे खाट तो ॥ घुमरी घाले रे कामिनी, माणक
 मोती हीरे जड्या पाट तो ॥ फूलनो परिमल
 महमहे, चंदन घसी घसी चर्चे ठे अंग तो ॥ कोट
 वाली करी निरखीयुं, आंगणे दीठी ठे अंजना चंग
 तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ होठ सूका रे खमी
 पमे, जीन सूकी नहीं तालवे नीर तो ॥ एणी परे
 चाद्री बालिका, ढाँचण पग तणे फाड्युं ठे चीर
 तो ॥ कालो रे वेश शोन्ने नहीं, नयणे ऊरे जाणे
 मोतीनां वृंद तो ॥ मुख करमायुं रे कामिनी, जाणे
 राहु ग्रह्यो जिम चंद तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥
 मंदिर मांहे माता गड, सरले सादे हो रोवे ठे माय तो
 ॥ हुं कां न सरजी रे बांजणी, एणे कटंक चढाव्युं
 ठे महारा कुल मांय तो ॥ रायने मुख केम दाखवुं,
 लड कटारीने वेधशुं कुख तो ॥ तेणे कुखे अंजना
 उपनी, मारा कुलने लगाड्यो एणे दोष तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ राणीनुं रुदन सुणी करी, चार
 चेट्टी मली आवे ठे पास तो ॥ आदर विहूणी केम
 उज्जी रही, तुं कां रे उज्जी ठे अंजना नार तो ॥

ससरा ने सासु लज्जावीयां, लज्ज्यां पीयर ने माय
मोशाल तो ॥ वंश विगोवणी उपनी, बाइ तारुं मुख
देखतां लागे ठे आल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चेटी चार मली करी, आवी अंजना पास ॥
वचन कटुक कह्यां अति, बोले सघली दासी ॥ १ ॥
लज विहूणी पापिणी, कीधो उज्जाल हीण ॥ कुलने
कलंक चढावीयुं, लज्जा कीधी क्षीण ॥ २ ॥ जाति
लज्जावी मायनी, कुल लज्जाव्युं तात ॥ कुलखांपण तुं
उपनी, हवे तुं परही जात ॥ ३ ॥ वलती आवी गोरमी,
जेम तेम बोदणहार ॥ मुख नवि देखुं ताहरुं, तुजने
पमो धिक्कार ॥ ४ ॥

॥ ढाल अग्यारमी ॥

॥ तो० ॥ वसंतमाला रे वलती कहे, एवा कांइ
बोलो ठो हलवा रे बोझ तो ॥ जे वारे पवनजी
आवशे, सासरे पीयर मुख परशे धूल तो ॥ संजम
साधी हो तप करे, हजीय लगे ठे गर्जनो पाश तो
॥ काया हो कामिनी नवि धरे, हजीय ठे पवनजी
पुरुषनी आश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥
वलती हो बेहु जणी संचरी, ज्येष्ठ ज्ञाइ तणे घेर

जाय तो ॥ बांधव घरमां बेसी रह्यो, आंगणे आवी ठे
 तेह तणी नार तो ॥ आवी जोजाइ सामी मली, मन
 विहूणी तेणे आपी ठे बांह तो ॥ अंगुली दश दांते
 धरे, जान्नी अन्न दीठे थया दिन दश तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ १ ॥ तो० ॥ एम अंजना घरोघर हिंडती, पग
 कुंकुमवरण कमल सम देह तो ॥ खुंचे ते कांटा ने
 कांकरा, तेणे रंगे जूमि राती थइ तेह तो ॥ दीन वचन
 मुखे बोद्धती, नयणे आंसु ऊरे जाणे श्रावण मेह तो ॥
 जूख तृषाए करी व्याकुली, जान्नी दीठां हुवां वरस
 दश दोय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ वद्धती हो
 जोजाइ इम कहे, सामी रही रही बोले ठे बोद्ध तो ॥
 धुर थकी जो रे डाह्यां हतां, तो एहवुं कां कखुं कर्म
 निटोद्ध तो ॥ अमे अबला रे शुं कीजीए, आंगणे आवो
 रखे घर मांय तो ॥ अम घेर आव्यां जो जाणरो,
 तुम तणा वीरनुं फेरुं गम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥
 तो० ॥ आश मूकीने उज्जी थइ, बंधव बीजा तणे घेर
 जाय तो ॥ पाठवी राते पहोरो जेम फरे, एम घेर
 घेर हिंडे ठे अंजना धाय तो ॥ बंधव केणे नहीं पूढीयुं,
 सज्जन कोणे नवि कीधी ठे सार तो ॥ दीठी रे अंजना
 जावती, पुरोहित प्रधाने देवाड्यां ठे बार तो ॥

तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ आंगणे रमती रे बालिका,
 मेमीए चडी चमी जूवे ठे लोक तो ॥ जिहां जिहां
 अंजना संचरे, तिहां तिहां उपजे अति घणो शोक
 तो ॥ कूडां रे वयण काने सुणी, जाणे वागे ठे खड्गनी
 धार तो ॥ दुःखमां दुःख सात्रे घणुं, कहे कवि
 जेहनी वंठी ठे व्हार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो० ॥
 अंजना तरसेरे टळवत्रे, जल दइ आव्यो कोइ ब्राह्मण
 वीर तो ॥ पझिणी पाणी रे वावरो, शीतल जरीयुं ठे
 आमां नीर तो ॥ पाणी हो बांधव शुं करुं, नगर मांहे
 हुं तो नहीं पीजं नीर तो ॥ पोल बाहेर पाणी वावरुं,
 पोल मांहे मारा वापनी आण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सज्जन नेह आणे नहीं, बोले मसकुं मोस ॥
 सज्जन आदर नवि दीए, मनमां न आवे रोष ॥ १ ॥
 पाणी साथ जेम माठली, साचो स्नेह सुजाण ॥ जो
 कीजे जलथी जुआं, तो कणमां ठोडे प्राण ॥ २ ॥
 मुंगर केरा वोकला, उठा तणो सनेह ॥ वहेतां वहे
 उतावला, ऊट देखाडे ठेह ॥ ३ ॥ माता पीयर सज्जना,
 धरतां बहुली प्रीत ॥ ठेमे ठेह बतावीयो, उठांकी ए
 रीत ॥ ४ ॥ सज्जन कीजे आंबसे, अवगुण गुण करी

खेत ॥ उँ तत्क्षण पत्थर हणो, उँ तत्क्षण फल देत ॥
 ॥ ५ ॥ सज्जन एसा कीजीए, जेसा चोल मजीठ ॥
 आप रंगे पर रंगवे, दीठी कर अदीठ ॥ ६ ॥ आंबा
 जंबु कर्मदां, चोथां कहीए बोर ॥ उपर नरम दीसे
 घणां, मांहे कठिन कठोर ॥ ७ ॥ आण देवरावी नग-
 रने, सुणजो जोशी वीर ॥ पाणी मले जो शहेरमां,
 हुं नवि पीजं नीर ॥ ८ ॥

॥ ढाड बारमी ॥

॥ तो० ॥ नगर बाहरे जल वावरुं, वसंतमाला
 वनमां मुने लइ जाय तो ॥ उज्ज्वल अटवी रे आगले,
 उंचा रे पर्वत विषम घणाय तो ॥ सूरजकिरण
 नवि संचरे, जेणे वननरुवर बांध अपार तो ॥ माणस
 मुख दीसे नहीं, तेणे वने वाइ मने लेइ संचार
 तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ आश मेघी रे
 पीयर तणी, सिंह तणी पेरे मन कीधुं छे धीर तो ॥
 शूरा द्वात्री जेम राण चढे, शरीर संजालीने साचव्यां
 चीर तो ॥ उजड वन मांहे संचख्यां, दीठा छे पर्वत
 अचल उत्तंग तो ॥ स्कंधे चढावी रे कामिनी, लइ
 चढी तेणे पर्वतशृंग तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ २ ॥
 तो० ॥ अंजन वन मांहे संचख्यां, लोक पीयरने

देवे ठे गाल तो ॥ नगरनां लोक ऊरे घणां, ए केहवो
 रायने उपज्यो ठे ख्याल तो ॥ आण देवरावी रे
 घरघरे, एहवुं कर्म न करे चंडाव तो ॥ पेटनी पुत्रीने
 परहरी, वन मांहे काढी ठे अंजना नार तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ माताए साहेली मोकली, जइ जुउ
 अंजना रही कोण ठाम तो ॥ साहेली कहे ते तो
 वन गइ, हा हा !! दैव शुं कीधुं ए काम तो ॥ महारी
 रे कुखे ए उपनी, बालपणे एनी उपर अति घणो
 राग तो ॥ वन मांहि बाघ विदारशे, रात दिवस बढे
 पेटमां आग तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वन मांहे गइ अंजना, एह वचन सुणी माय ॥
 कुमरी महारी लामकी, वसी जइ वन मांय ॥ १ ॥
 मनवेगा मन चिंतवे, करे आरति बहु शोक ॥ इह
 लोके निंदा हुइ, विणसाख्यो परलोक ॥ २ ॥ नारी तणी
 मति पावली, न कस्यो कोइ विचार ॥ काम पड्यो
 बगड्या थकां, शोच करे रे अपार ॥ ३ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ तो जीहा ॥ नित्य नोजन करती बापपें, जाइ
 नोजाइने न आपती जाग तो ॥ उत्संगे रमती रे अम

तणे, ते केम सहेशे लूह जाल अंग तो ॥ अन्न
 पाणी केम पामशे, में जाण्युं कोइ राखशे वीर तो ॥
 माता रे मूर्खावश थइ, शरीर संजाखीने साचव्यां
 चीर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ राजा आवी
 राणीने प्रीठवे, राजसंबंध न जाण्यो रे जेद तो ॥ कट-
 कथी पवनजी आवशे, नासिका कर्ण तणो करशे ठेद
 तो ॥ केम करी लोकने प्रीठवुं, केम करी राखशुं
 देशनी कार तो ॥ जो घर आणुं रे अंजना, नगर नर
 नारी हिंडे अनाचार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥
 वसंतमाला रे एम उच्चरे, वाइ तारो बाप ठे कर्म-
 चंमाल तो ॥ मूर्ख माता रे तुम तणी, बंधवे कीधुं ठे
 कर्म विकराव तो ॥ आंगणे राखी न अध घनी, कलंक
 चढावीने दीधुं ठे आव तो ॥ वसंतमात्रा वली एम
 कहे, वाइ तारुं पीयर पड्युं रसाताव तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ अंजना कहे बाप माहरो निर्मलो,
 एणे कोइने नवि दीधुं आव तो ॥ माता ठे रे महारी
 महासती, पतिव्रता धर्म तणी प्रतिपाल तो ॥ बंधव
 जक्ता ठे बापना, एमने कोइने नवि दीजीए दोष तो
 ॥ पूरवे पुण्य कीधां नहीं, ए सहु आपणां कर्मनो
 दोष तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ४ ॥ तो० ॥ गिरि गुफा

सती रे नीहालती, तिहांकिणे दीठा ठे मुनिवर ध्याने
 धीर तो ॥ पंच महाव्रत पावतां, तप जप संयम सोहे
 शरीर तो ॥ अवधिज्ञाने करी आगला, जइ करी
 अंजनाए वांच्या ठे चरण तो ॥ अति दुःख मांहे
 आनंद हुं, जवोजव होजो रे तुम तणुं शरण तो ॥
 तो० ॥ सती० ॥ ५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ देइ प्रदक्षिणा जावशुं, वंदण विधिशुं करंत ॥
 सुखे वेठां पूढे सती, अधिको हर्ष धरंत ॥ १ ॥ पूढे
 चारण ऋषि जणी, वसंततिझका नाम ॥ कोण कर्मना
 दोषथी, साचुं जूतुं स्वाम ॥ २ ॥ ऋषि जाखे शुभ
 जावशुं, कर्मकथा नहीं पार ॥ थोमामां जाखुं घणुं,
 सुणजो एह विचार ॥ ३ ॥

॥ ढाल चौदसी ॥

॥ तो० ॥ ध्यान पूरी ऋषि पोलीया, सुखी ठा
 अंजना महेंद्री धीय तो ॥ सुखे स्वामीजी तुमने लह्या,
 सासरे पीयरे मुज दीयो ठे ठेह तो ॥ कोण कर्म
 स्वामी हुं रडवनी, कोण कर्म महारी तूटी ठे आश
 तो ॥ कोण कर्म माताए परहरी, कोण कर्म मारो
 वन मांहे बास तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ ऋषि

कहे तमे संजलो, शोक्य तणे जवे कीधुं ठे कर्म
 तो ॥ तुं हती धर्मनी छेबिणी, अहोनिश करती जिन-
 धर्मनो छेष तो ॥ साधु तणो जंघो चोरीयो, तेर घमी
 राख्यो पमोसणे एम तो ॥ जिहां लगे साधु बोहोरे
 नहीं, तिहां लगे अन्न पाणी तणो मुज नेम तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ साधवी आवी तमने कहे,
 तुम तणे मन वसीयो वैराग तो ॥ आपी जंघो ने पाये
 नम्यां, मांहोमांहे उपन्यो धर्मनो राग तो ॥ संयम
 साधीने तप कखुं, आलोयण विण हुज एटलो फेर
 तो ॥ कीधां रे कर्म नवि बूटीए, तेर घडीनां हुवां
 वर्ष तेर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ तिहां थकी
 चवी तमे सुर थयां, स्वर्ग थकी हुआं राजकुमारी
 तो ॥ साथे पामोसण दुःख सहे, कुखे तमारे ठे पुण्य-
 वंत जीव तो ॥ शूरवीर सोहामणो, आगन्न होशे ते
 धर्मआधार तो ॥ पवनजी अरुणशुं रणजडे, घर
 आवी कुशले मलशे अनुहार तो ॥ तो० ॥ सती०
 ॥ ४ ॥ तो० ॥ एटलुं कही रुपि संचर्या, एटले गाज्यो
 गुफा मांहे सिंह तो ॥ त्रास पाम्यां सरवे सावजां,
 जाणे के आषाढो गाज्यो ठे मेह तो ॥ अंजना कहे
 अलगी रहे, वसंतमाला कहे मरण दीयो माय तो ॥

जाणो पियु परदेशे गया, ए संदेह टाखजो अम
 तण्णे जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ वसंतमाला
 रे वृद्धे चढी, अंजना आसन दढ करी ठाय तो ॥
 नाम जपे जगदीशनुं, जाणे के ध्याने चढ्यो मुनिराय
 तो ॥ चिहुं गति जीव खमावती, चारे हो शरणं
 चिंतवे मन मांय तो ॥ केसरी रूढ्यो रे शुं करे. मुज
 तणा धर्म न छेड़ शके कांय तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ ६ ॥ तो० ॥ वसंतमाला वृद्धे टलवले, धाउं धाउं
 अंजना ठे निराधार तो ॥ बूम पाडे ने बरका करे,
 धाउं धाउं शीयल तणा प्रतिपाद तो ॥ धाउं धाउं
 सज्जन जे हुवे, धाउं धाउं वन तणा वनपाल तो ॥
 कुंवरीने बाघ विदारशे, धाउं धाउं जिनधर्म तणा
 रखवाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ तेणे वने व्यंतर
 यक्ष रहे, बार जोजन तणो रे रखवाल तो ॥ यक्षणी
 यक्षने एम कहे, आपणे शरणे आवी ठे बे बाल तो ॥
 शार्दूलरूप यक्षे करी, नखे करी केसरी ठेयो ठे
 देह तो ॥ शार्दूले सिंह पराज्जव्यो, दोमीने काढ्यो ठे
 वन तजी ठेह तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ ८ ॥ तो० ॥
 देवता सहस्र शीयले हुवे, आनंदे शीयल तणा गुण
 गाय तो ॥ नारी सर्वे मांहे निर्मली, बे कर जोमी देव

नाग्यो ठे पाय तो ॥ शीयले हो शिवसुख संपजे,
 शीयल्यथी मन्नशे तमारो कंत तो ॥ शीयले हो मामोजी
 आवशे, तिहां लगे नारी रहो निश्चित तो ॥ तो०
 ॥ सती० ॥ ए ॥ तो० ॥ देवता सहाय शीयले हुँ,
 वन मांहे अबला रहे अवीह तो ॥ वनरुल वावरी
 वन रहे, जिन तणा धर्मनी लोपे न लीह तो ॥ अखंड-
 पणे व्रत ते धरे, धुर लगे धर्मनी सकल सुजाण तो ॥
 शुद्ध सामायिक उच्चरे, अविचल दान दया गुण
 खाण तो ॥ तो० ॥ सती० ॥ १० ॥ तो० ॥ चैत्र
 मास वदि अष्टमी, पुण्य नक्षत्र ने सोमवार तो ॥
 पाठलो पहोर ठे रयणीनो, अंजना जायो ठे हनुमंत
 कुमार तो ॥ जाणे के सूरज प्रगटीयो, स्वर्गथी सुर
 कहे जयजयकार तो ॥ राक्षस रोलण उपन्यो,
 रामनो सेवक धर्मनो धार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥
 तो० ॥ सहीयरे पुत्र पखालीयो, निऊरणा मांहे पखा-
 लीयां चीर तो ॥ पुत्र पोढाड्यो रे पाथरे, सीतानो वारु
 हनुमंत वीर तो ॥ निरखतां तृप्ति पामे नहीं, मांहो-
 मांहे बेहु सखी एम करे वात तो ॥ जन्ममहोत्सव
 कोण करे, कटक चाड्यो ठे कुंअरनो तात तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ १२ ॥ तो० ॥ चांदनी रात पूनम तणी, अंजना

बेठी ठे पुत्र कर धरंत तो ॥ चंचल चपल सोहामणो,
 अति रलियामणो बहु गुणवंत तो ॥ हर्षे बोलावे रे
 मावनी, कुंवर तणो ठे लघु वर वेश तो ॥ ताराने ताके
 रे बाबुनो, जाणे के चांदलो ऊरुपीने लेश तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ १३ ॥ तो० ॥ मामो रे अंजनानो त्रिण समे,
 शूरसेन राजा ठे तेहनुं नाम तो ॥ यात्रा करीने पाठो
 वळ्यो, आवी निमान थऱ्युं तेणे ठाम तो ॥ वन मांहे
 दीठी बे बालिका, अचरिज पाभीने मोवली नार तो
 ॥ मामीए अंजनाने उलखी, नयणे वटूटी जल तणी
 धार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १४ ॥ तो० ॥ कोटे वलगी
 रे बेहु आरडे, एटले मामोजी आव्यो ततखेव तो ॥
 आवी ज्ञाणेजी साथे मळ्यो, अति दुःख आणे ठे
 अंजना देव तो ॥ कंठ थकी रे बूटे नहीं, बालकनी
 परे धरी रही राख तो ॥ खोले बेसाडीने धीखे, बाइ
 हमणां पूरुं ताका मननी आश तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 १५ ॥ तो० ॥ बांहे टूटी जब बावनी, आण देवरावी
 ठामोठाम तो ॥ त्यारे उठी अमे वन गयां, उगरे मुइ के
 जीवती न लीधी सार तो ॥ पूखे प्रीति हती घणी,
 ज्ञाइ ज्ञोजाइ केणे न कीधी सार तो ॥ मामाजी पाप
 पोहोंते घणो, करुणा न आवी कोइने लगार तो

॥ तो० ॥ स० ॥ १६ ॥ तो० ॥ विमान बेसाडी रे संचख्या,
 अंजनान उत्संगे हनुमान कुमार तो ॥ दीठा जब
 मोतीना जुमखा, उठली चंचल दीधी ठे फाल तो ॥
 त्रोडी मोतीने जूमि पड्यो, अंजना मूर्धित शुद्ध नही
 सार तो ॥ मामोजी पुत्र लेइ पागो वढ्यो, आप्यो
 अंजनाने तेणी वार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १७ ॥ तो० ॥ बांहे
 साहीने बेठी करी, पुत्र परीक्षानो महिमा तुं जोय
 तो ॥ देश विदेशे हो हुं जम्यो, एहवो सबलो न दीठोरे
 कोय तो ॥ सघले शरीरे प्राये जलो, कारणिक पुरुष
 कोइ अवतस्यो शूर तो ॥ माल जांगी रे महा वृद्धनी,
 पठर जांगीने कीधो चकचूर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूर्ण पराक्रमी प्रगटीयो, कपि कुल राखण माम
 ॥ द्युतिए शशी सम दीपतो, त्रयो वज्रंगी नाम ॥ १ ॥

॥ ढाल पन्नरमी ॥

॥ तो० ॥ हनु रे पाटण मांहे संचख्या, तरीयां तोरण
 बांध्यां ठे वार तो ॥ याचक दान देवरावीयां, जन्म-
 महोत्सव कीधा ठे सार तो ॥ सोवन पाट बेसारीया, जुवने
 यधराव्या उत्तम ठार तो ॥ पांचे मलीने प्रकाशीयो,
 म्बूख्या पाषाण जणी हनुमंत कुमार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सुतना मुखने निरखती, फरी फरी अति अमोक्ष
 ॥ साध सरिखा सा लहे, जे शिर चढ्या कुबोल ॥ १ ॥
 ते दिन क्यारे आवशे, घरे आवशे जरतार ॥ लोक
 मांहि मने उजली, कब करशे किरतार ॥ २ ॥

॥ ढाल सोझमी ॥

॥ तो० ॥ अंजना हनुमंत तिहां रहे, पवनजी
 कटके पहोंता ठे सनूर तो ॥ जइ करी रावणने मढ्या,
 जादुं बीरुं ने चाढ्यो ठे शूर तो ॥ साथे हो
 सेना ते अति घणी, मेघपुरी जइ करीयुं मेलान तो
 ॥ बांध्या खर दूषण ठोडावजो, तिहां गढावजो
 माहारी आण तो ॥ वरुण राजा तिहां आवीयो,
 चतुरंगी सेनाने दलबल पूर तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥
 तो० ॥ मेघपुरी दल संघखुं, सामा हो वरसे ठे
 बाणना मेह तो ॥ पवनजी पाय न चातरे, मांहोमांहे
 सुजट जूजे ठे तेह तो ॥ वरस दिवस ऊघडो हुज,
 मांहोमांहे बेहु जणे कीधो ठे मेल तो ॥ बांध्या हो
 खर दूषण ठोरुव्या, तिहां रे मनावी रावण तणी
 आण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ कटक आव्यो
 रे लंका जणी, राजा हो रावणे कीधो जूहार तो ॥

वस्त्र ने वाधा बहु आपीयां, शोभता आप्या शरीरे
 शणगार तो ॥ मास बे चार राखी करी, मोहोलमां
 आघे तेढ्यो विद्याधर साथ तो ॥ ज्यारे तेडावुं त्वारे
 आवजो, तुमे वेहेला विद्याधर नाथ तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ कटकथी कुंवरजी आवीया,
 मात पिता तणे लाग्यो ठे पाय तो ॥ जेटले माता रे
 जोजन करे, तेटले अंजनाने घेर जाय तो ॥ सूनां
 रे मंदिर देखीयां, सूनां रे मंदिर कलकले काग तो ॥
 पूरव वात काने सुणी, तेटले पवनजीने शिर चढी
 आग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ केडेथी माता
 टलवले, आवीने पवनजीनी जाली ठे बांहि तो ॥
 पाठा वलो पुत्र जोजन करो, पीयरेथी वहूने तेडा-
 वशुं आहीं तो ॥ धरणी सामुं रे देखी रह्यो, बोले
 न चाखे न लीए मायनुं नाम तो ॥ माताजी खोला
 रे पाथरे, बांहि नाखी चाढ्यो महेंद्रने गाम तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ५ ॥ तो० ॥ माता रोवे मुख ढांकीने,
 में तो वात विमासी न कीधुं ठे काम तो ॥ दल जणी
 जण नहीं मोकड्यो, तिहां लगे वहूने न राखी रे
 गाम तो ॥ पाठली बुद्धि नारी तणी, वात विचारी
 न कीधुं रे यतन्न तो ॥ केसमती करे फूरणां, रांकने

हाथथी गयुं रे रतन्न तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ६ ॥ तो०॥
 पवनजी मंत्रीने एम कहे, राय राणीने केम करुं रे
 जगाम तो ॥ माताए स्त्रीने परिहरी, सासरा वच्चे
 माहारी निर्गमा माम तो ॥ वरस दिवस जगामो हज्ज,
 राजा हो वरुणशुं थयो बह जुज तो ॥ बांध्या खर
 पूषण ठोडावीया, तेह तणी ते आगल केम करशुं
 गुज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ मित्र कहे रे
 सती निर्मली, अवगुण आपणा घेर ठे सोय तो ॥
 गुण तो रे पर तणा रंज्जवे, एहवी नारी नवि दीठी
 कोय तो ॥ पहेलां रे मंदिर किम जाइए, आगल थकी
 कहेवरावो जूहार तो ॥ पवनजी आणे रे आवीया,
 अंजना पीयरे पड्यो रे पोकार तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ ८ ॥ तो० ॥ मित्रनां वचन सुणी करी, पवनजी
 चांद्या ठे महोटे मंजण तो ॥ मित्र प्रधान साथे
 लीया, नगरने गोंदरे दीधुं ठे भेलाण तो ॥ पवनजीए
 दूतज मोकळ्यो, आगलथी जइ कहेजो जूहार तो
 ॥ पवनजी आणे रे आवीयो, महेंद्र राजा सुणी करे रे
 विचार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ९ ॥ तो० ॥ महेंद्र
 कहे हुं महा पापीओ, में तो कर्म कसाशुं कीधुं ए
 जाण तो ॥ हाजीया लोक माहारे ठे घणा, माह्यो

नर नहीं कोइ दीगो प्रमाण तो ॥ शीखनी वात न
 कोणे कही, मनमां माहारे उपनी बहु रीस तो ॥ नरक
 नियाणुं में बांधीयुं, केम करी कर्म बूटीश जगदीश तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ पवनजी आणे रे आवीया,
 सांजली माताने उर पकी फाव तो ॥ पेट कूटे रे
 दोय हाथशुं, उदर उंधान तुं किहां गइ बाव तो ॥
 उज्जां थकां शिर आफजे, जाणे बलजस्र्यां लागे ठे बाण
 तो ॥ माता रे मन मांहे चिंतवे, केम मुख देखाकुं
 जमाइने जाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ सेना
 मेहेली करी संचख्या, ससरो जमाइनी साहामो रे
 जाय तो ॥ अति दुःख रायने सांजरे, मन मांहे पुत्रीनो
 अति घणो दाह तो ॥ पुरोहित पवनजी आवीया,
 काळुं मुख करी मलीयो नरेश तो ॥ पवनजी इहां रे
 पधारीया, महेंद्र कहे हुं केवो उत्तर देश तो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ १२ ॥ तो० ॥ नगर मांहे पधरावीया, मईनीया
 मई ठे तेल चंपेल तो ॥ निर्मल नीरे अंधोलीया,
 बेसणे बेठा ठे बे जणा बेव तो ॥ विध विध जोजन
 पीरसीयां, थाल पीरसी करी मूक्यो ठे पाट तो ॥
 पवनजी हाथ खेंची रह्यो, चउ दिशे जुवे ठे अंजनानी
 वाट तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १३ ॥ तो० ॥ अंजना रे

जाइ ठे दीकरी, पुत्र जायो होय तो वधामणी खाय
 तो ॥ वसंतमात्रा नवि देखीए, ते पण किहां रही
 ठे रे बुपाय तो ॥ सासुने घेर पड्युं पीटणुं, मांहोमांहे
 बे जणा एम करे वात तो ॥ अंजनाने सासुए दूहवी,
 पीयरे आवी कीधो आपघात तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १४
 ॥ तो० ॥ साला तणी सुता न्हानडी. लेश उत्संगे बेसामी
 ठे बाढ तो ॥ कहे ताहरी फुइ रे शुं करे, ते वारे
 रुदन करी बोली तत्काल तो ॥ मात पिताए एणे
 बंधवे, पापीए कीधुं ठे कर्म चंमाल तो ॥ आंगणे न
 राखी रे अध घमी, कलंक चढावीने दीधुं ठे आढ
 तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १५ ॥ तो० ॥ बाळिका वचन सुणी
 करी, माथा पर फेरवी नाख्यो ठे थाल तो ॥ महेंद्र
 राय आवी पाय नमे, पुरोहित कहे तुं तो कर्म चंमाल
 तो ॥ उठो स्वामी शुं बेसी रह्या, मूइ के जीवतीनी
 लीजीए खोज तो ॥ सासु रे आवी आमी फरी, तुम
 मुख दीठा मुज लागे ठे लाज तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 १६ ॥ तो० ॥ वन मांहे कुंवरी टलवले, किहां गइ
 दान दया तणी वेल तो ॥ किहां गइ धर्मनी धोंनरी,
 किहां गइ शीयल संतोषनी केल तो ॥ आवोने नारी
 आगल रहो, जेम जोउं तुम तणा मुखनुं स्वरूप तो

॥ कटकेथी कुशलो हुं आवीयो, एम कही रुदन करे
 बहु झूप तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १७ ॥ तो० ॥ महेन्द्र
 राजा तिहां आवीयो, नारी सहित आवीयो गय प्रवहाद
 तो ॥ आवी पवनजीने बांहे धरी, कां रे कायर तें
 मूकीयो आल तो ॥ कर्मशुं बलीयो रे कोइ नहीं, पेट
 विधुरती आवी अंजनानी माय तो ॥ राजा वरुणशुं
 रणज्ज्यो, अति दुःख करतां रे उगरे घा तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ १८ ॥ तो० ॥ अनेक विग्न लंबावीयां,
 अणपलाण्या केइ फरे तुरंग असवार तो ॥ केटलाक
 नर पाला फरे, सांढीया दोढ्या दिशोदिश ठार तो ॥
 ए सती दीसे तो जीवुं. नहींतर खड्ग मारी करुं
 काल तो ॥ देश विदेशे जोवतां, अंजना प्रगटी ठे
 माय मोसाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १९ ॥ तो० ॥
 आगलथी पवनजी चालीया, पूंठेथी आवीयो ठे सघलो
 साथ तो ॥ आवतो सहीयरे रे उलख्यो, ए कहीए
 स्वामिनी तुम तणो नाथ तो ॥ अंजना आवी हो
 पाये नमी, खोले बेसा यो ठे हनु रे कुमार तो ॥
 द्वाण एक पुत्र सामुं जुए, द्वाण एक जुए ठे अंजना
 नार तो ॥ पवनजी आनंद पामी रखा, जाइ एहवां
 सुख नहीं रे संसार तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २० ॥ तो० ॥

अंतमात्रा रे पाय नमी, उंडले घाली लही हैया
 मजार तो ॥ कहे बाइ तमे दुःख केम सह्यां, केम
 करी सह्यो मारी मायनो मार तो ॥ केम करी वनफल
 वीणी मां, केम करी पर्वत रह्यां निराधार तो ॥ अंजनाए
 केम पुत्र जनमीयो, केम करी दुःख जरी निरगम्यो
 काल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ ज्यारे स्वामी
 तमे सैन्ये गया, त्यारे सासरे पीयरे अमने दीधो ठेह
 तो ॥ त्यारे उठी अमे वन गयां, वनफल वावरी
 राख्यो ठे देह तो ॥ वन मांहे मुनिवर जेटीया,
 देवताए कीधी ठे अम तणी सार तो ॥ रात्रि दिवस
 धर्म ध्यावतां, अंजना गुण तणो नवि लहुं पार तो
 ॥ तो० ॥ स० ॥ १२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ साची उतरी ते सती, जले आव्या जरतार ॥
 कलंक मध्युं कामिनी तणुं, जत्रोज नीकयो तार ॥१॥

॥ ढात्र सत्तरमी ॥

॥ तो० ॥ धन्य मुख दीतुं हो तुम तणुं, बेहु सखी
 बोले ठे मधुरी वाण तो ॥ केम करी सेना मांहे
 संचर्या. केम करी जाट्यां राजा वरुणनां वाण तो ॥
 बांध्या खर दूषण ठोमावीया, सामा हो सुजट

सह्या घणा घाय तो ॥ जूऊ करी रे अति उगह्या, अति
 सुख उलट अंग न माय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥
 तो० ॥ अंजना साहामी रे संचरी, जइ करी ससराने
 लागी रे पाय तो ॥ ससराने आंखे आंसु जरे,
 तुजने बहू कहुं के माहरी माय तो ॥ तुजने में
 कलंक चढावीयुं, पढी सासुने जइ लागी पाय तो ॥
 में बहु रे वगोवण तुज कह्युं, सासु कहे खमजो
 माहरो अपराध तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ मात
 पिता आवीने मढ्यां, ज्ञाइ ज्ञोजाइ अति घणो नेह तो
 ॥ पीयरीयां मुख ढांकी रुखे, वस्त्र पाठां करी निरखे ठे
 देह तो ॥ आवीने वाइ सघली मली, मन मांहे माहरी
 मत आणे लाज तो ॥ माहरे कमें हुं वन गइ, हर्ष
 वचन थइ सहु बोलावो आज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ दादा दादी जुवे पोतरो, हनुमंत निज कुल हीर
 ॥ ए सही होशे एहवो, वंश विद्याधर वीर ॥ १ ॥
 जक्ति युक्ति बहु ज्ञावशुं, मामे करी मनुहार ॥ सज्जन
 सह संतोषीया, पवमजीने अति प्यार ॥ २ ॥ पांच
 सात दिन प्रीतिथी, रह्या घणे रसरंग ॥ शीख मागी
 पोहोंच्या सहु, निज निज घर उबरंग ॥ ३ ॥

॥ ढाल अढारमी ॥

॥ तो० ॥ हनु रे पाटण थकी संचया, अंजनाने
 आपी ठे अति घणी आथ तो ॥ मामोजी आव्यो
 बलावणे, रत्नपुरी लगे आव्यो सहु साथ तो ॥ सामी
 प्रजा रे हो परवरी, हवे पधराव्या लइ उत्तम ठाय तो
 ॥ पवनजी पाटे बेसाडीने, राय राणी बेहु तपवन
 जाय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ पवनजी पाटे
 बेसारीया, अंजना राय बेह अति अजिराम तो ॥
 हनुमंत कुंवर विद्या जणे, वानरविद्या पाम्या ठे
 जळी ज्ञात तो ॥ बीजी हो विद्या अति जण्यो, देश
 विदेशे वधी ठे विख्यात तो ॥ पवनजी पृथ्वी रे जोगवे,
 वसंतमालाने पूठी करे वात तो ॥ तो० ॥ स०
 ॥ २ ॥ तो० ॥ वरुण लंकेसर उपन्यो, वरुण बेगो
 वज्रवे वाजित्र तो ॥ पुत्रसो देखी रे आपणा. पर तणी
 सेना न आवे रे चित्त तो ॥ लंका जणी जण मोकड्यो,
 जोतां रे जूळ करवा तणो ज्ञाव तो ॥ बीजा सुजट
 बह मोकळे, एक वार मुख जोवाने आवतो ॥ तो०
 ॥ स० ॥ ३ ॥ तो० ॥ रावणे सेना मेळी घणी, एक
 तेडुं मोकड्युं पवनजी राय तो ॥ हनुमंत कहे अमे
 जाशुं, तात कहे तारी लहवर काय तो ॥ अंजना

जुंहुं आलोचीयुं, मन मांहे उपन्यो अति घणो शोच
तो ॥ राजा जाय तो राण रहे, कुंवर माहारो नहीं
वरुणनी तोल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वरुण प्रत्ये रावण वली, मेले कटक अपार ॥
प्रति सूर्यने पवन नृप, बोझ्या तेणी वार ॥ १ ॥ दोइ
चूपति चालता, निःखेदे हनुमान ॥ चाढ्यो आडंबर
घणे, तव रीज्यो राजान ॥ २ ॥

॥ ढाढ जंगणीशमी ॥

॥ तो० ॥ हनुंमत हठ करी चालीयो, महेंद्रपुरी
जइ दीधुं मेहेलाण तो ॥ त्रण पहोर दल आफदुं,
बंधणे बांध्यां ठे माय ने बाप तो ॥ मामाए आवी
ठोमावीयां, ठोमी बंधन ने कस्यो ठे प्रणाम तो ॥
मारी माताने वेला पडी, ते वारे कोणे नव दीधुं रे
गम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ हनुंमत चाढ्यो
लंका जणी, साहामो आव्यो ठे रावण ॥ ज्ञाण तो ॥
जाद्वी बीडुं ने पाठो वढ्यो, मेघपुरी जइ कीधुं मेहेलाण
तो ॥ साहामा हो सुजट ते आवीया, खेंचे ठे धनुष्य
ने मूके ठे बाण तो ॥ रोष जस्य्या राण आफले, एवा
सुजट पाडे राणमां जाण तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥

तो० ॥ रावण सेना देखी करी, पुत्र सो वरुणना रण
चढ्या सोय तो ॥ आगना उडे रे अंगारीया, लोहनां
बाण तिहां आफले दौय तो ॥ जालशुं जाल बांधी
खडे, धनुष्य दीसे जाणे कुंमलाकार तो ॥ रावण
सेना नासी गइ, आगल उजो ठे हनु रे कुमार तो ॥
तो० ॥ स० ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ बजरंगीने वरुणसुत कहे, बालक तारां वेश ॥
कोण पिता तुम कुंवरजी, कोण तमारो देश ॥ १ ॥
वदे तेजे दीपतो, पवन कपि मुज नाम ॥ लघु वेशे
हुं नानडो, देखो मारां काम ॥ २ ॥

॥ ढाव वीशमी ॥

॥ तो० ॥ माता रे वेरण तुम तणी बापने अल-
खामणो नानमो बाल तो ॥ जो मुख आव्यो रे वरु-
णने, इण दिन खूद्यो ठे तुम तणो काल तो ॥ बलतो
हो हनुमंत बोलीयो, बंधव सो मली आव्या रे साथ
तो ॥ बोझ सही करी मानजो, जाणशुं रण मांहे
वावरशो हाथ तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ वानरी
विद्या साधी करी, वानररूप कीधुं तेणी वार तो ॥
हाक करी दल हरावीयुं, जोजन वार लगे वाजे धुंकार

तो ॥ हाके सेना सहु थरहरे, वृद्ध उखेमीने नाखे
 ठे घाय तो ॥ पूंठे फेरी कस्य़ा एकठा, वरुणना पुत्र
 बांधी नाख्य़ा रण मांय तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥
 वरुण राय तिहां आवीयो, आवीने हनुमंतने दीधी
 ठे हाक तो ॥ वानरी विद्या मेली करी, मूलगे रूपे
 रह्यो रण मांय तो ॥ कोप चढ्यो रे कर वावरे, लागठ
 बाण मूके तत्काल तो ॥ वरुण राजाए विमासीयुं,
 ए बालक दीसे ठे जुझनी जाल तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ३
 ॥ तो० ॥ रथ थकी राजा रे उतख्यो, आवीने हनुमंतने
 दीधी ठे बाथ तो ॥ वेणीना बाल ते कर ग्रह्या,
 मूठीना प्रहार वाहे ठे हाथ तो ॥ चपल चपेटा रे
 वावरे, केमेथी आवीयो रावण धाड़ तो ॥ आवी
 हनुमंतने उपर कख्यो, बांधी वरुणने नाख्यो रथ मांहि
 तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ४ ॥ तो० ॥ बंधन ठोड्यां हो
 वरुणनां, आवीने रावणने कीधो जूहार तो ॥ बलतो
 वरुण राय बोलीयो, मारुं शीश नमे जगदाधार तो
 ॥ संयम लेवा हो संचख्यो, आपणा धर्म तणुं करे
 काज तो ॥ सेना हो वरुण बखाणीयो, तेहना पुत्रने
 बेसाख्यो राज तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जीत्यो वरुण विशेषथी, नृपने करे जूहार ॥
थाप्यो स्थानक तेहने, अब नहीं खुनस लगार ॥ १ ॥
वरुण घरे ठे कन्यका, सत्यवती तस नाम ॥ परणावी
हनुमंतने, जाणी वर अन्निराम ॥ २ ॥

॥ ढाल एकवीशमी ॥

॥ तो० ॥ रावणे हनुमंत प्रशंसीयो, शूरपणेशी
हो लघुवर काय तो ॥ मोटप आणी मनावीया,
पराक्रम देखीने कस्यो पसाय तो ॥ काननां कुंभ
आपीयां, वल्ली आप्या ठे अति घणा वेश तो ॥ दीधी
ठे ज्ञाणेजी आपणी, परणयो ठे पद्मिणीने आप्या ठे
देश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १ ॥ तो० ॥ वल्ली रे वरी
विद्याधरी, सहस कन्या तिहां हनुमंत वीर तो ॥
बेटी परणी ठे सुग्रीव तणी, ते पीयु उपरे अति घणो
राग तो ॥ ससराने घेर कारण पड्युं, मांहोमांहे उप-
ज्यो अति घणो धंध तो ॥ सुग्रीव हनुमंत रामनी, ए
कथा चाक्षो रानायण मध्य तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पुत्री स्वरूप अनंग तणी, अनंगकुसुमा नाम ॥
हनुमंतन व्याहे सही, रावण जाणी सकाम ॥ १ ॥

अनेरी विद्याधरी, पुत्री एक हजार ॥ परणावी
हनुमंतने, धर्म सदा जयकार ॥ २ ॥ रावणनो आदर
लक्ष, परणी नार आनंद ॥ हनुमंत आव्यो निज घरे,
मात पिता सानंद ॥ ३ ॥

॥ ढाल बावीशमी ॥

॥ तो० ॥ पवनजी पृथ्वी रे जोगवे, बेवा सिंहासन
ठत्र धरंत तो ॥ हनुमंत कुंवर ठे दीपतो, जे ज्ञानी
डुर्जन दूर नासंत तो ॥ परजा रे सह सुख जोगवे,
हवे दान पुण्य धर्मनी वाट तो ॥ याच दान देवा-
डीयां, एणी पेरे पवनजी जोगवे पाट तो ॥ तो० ॥
सती० ॥ १ ॥ तो० ॥ मृगमद चंदन महकता, सुगंध
अतिशय चरचे ठे अंग तो ॥ नित्य नित्य नाटक
निरखीयां, फल ने पान तंबोलना रंग तो ॥ सहस्र
वहूअर रे सेवा करे, पांच इंद्रिय तणा जोगवे जोग तो ॥
अंजना मन मांहे चिंतवे, धन्य धन्य ते नर शिर वहे
योग तो ॥ तो० ॥ स० ॥ २ ॥ तो० ॥ पाठलो पहोर
ठे रयणीनो, धर्मचिंता करे अंजनादेव तो ॥ चारित्र
मन मांहे चिंतवे, पवनजीने पाये लागी ततखेव तो ॥
जन्म मरण दुःख दोहिलां, रोग वियोग संसा
कलेश तो ॥ विषयनां सुख पूरां हुआं, शिख यो

સ્વામી હું સંયમ લેશ્શ તો ॥ તો૦ ॥ સ૦ ॥ ૩ ॥ તો૦ ॥
 પવનજી વલ્લતા રે એમ કહે, દેવિ ઘેર બેઠાં કરજો
 ધર્મ તો ॥ હજીય ઢે બાલપણું નાહાનમાં, સંયમ
 લેજો હો ચોથે આશ્રમ તો ॥ તુમ સાથે અમે પણ
 આવું, દાન દેવા તણી કરજો હો ચાલ તો ॥
 અંજના થઈ રે ઉતાવલી, વિલંબ શું કરો થોમો રહ્યો
 કાલ તો ॥ તો૦ ॥ સ૦ ॥ ૪ ॥ તો૦ ॥ વિલંબ સ્વામીજી
 રે તે કરે, જેહને મરણ તણો નહીં ત્રાસ તો ॥ વિલંબ
 સ્વામીજી હું કેમ કરું, મરણ આયા કિહાં જાયશું
 નાસી તો ॥ કર્મ ક્રિયા વિણ નવિ ટલે, તે જાણી
 લેશ્શું સંજમનાર તો ॥ કાચી રે કાયા કારમી,
 ઘણસંતાં નવિ લાગે હો વાર તો ॥ તો૦ ॥ સ૦ ॥ ૫ ॥
 તો૦ ॥ વચન સુણી રે રાય રીજીયો, મન સંવેગીને
 આણ્યો વૈરાગ તો ॥ હનુમંત કુંવર તેનાવીયો, તેહને
 રાય ઉપર ઘણો રાગ તો ॥ માતાના ચરણ ધરી રહ્યો,
 અંજના ઉપરે અતિ ઘણો મોહ તો ॥ સહસ વઢૂ રે
 સેવા કરે, પુત્ર ન ઢોમે માત તણો મોહ તો ॥ તો૦ ॥
 સ૦ ॥ ૬ ॥ તો૦ ॥ પુત્રને માતા રે પ્રીઠીયો, અથિર
 આઝવાનો નથી વિશ્વાસ તો ॥ ધન કણ જોવન
 કારિમું, મૂરખ જે જાણે આણે રે આશ તો ॥ માત

पिता परिवारने, मारुं मारुं करे रे सहु कोय तो ॥
 बाजला नर बापमा, अंतकाले केम करशे सोय तो ॥
 तो० ॥ स० ॥ ७ ॥ तो० ॥ तिलक करीने त्यांथी
 संचख्यां, अंजना राय खमावती सोय तो ॥ ठेहम्हो
 ठोमी करी संचख्यां, अम तुम लेवुं देवुं नहीं कोय
 तो ॥ राय खमावी संयम लीयो, तप करी पामशे
 शिवपुर ठाम तो ॥ अंजना गुरुणी पासे गइ, वसंत-
 माला पण साथे थइ ताम तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ८ ॥
 तो० ॥ काननां कुंमल परिहस्यां, नासिका नकवेशर
 हार तो ॥ केरु तणी कटिमेखला, चूआ चंदन ने
 सर्व शणगार तो ॥ पग तणां जांजर परिहस्यां, बांहे
 सोना तणी परहरी ठे चूडी तो ॥ लोच करी त्यांथी
 चाद्रीयां, कर्म तणी बहु तोडे ठे कोमि तो ॥ तो० ॥
 स० ॥ ९ ॥ तो० ॥ खोले घाद्री सुत संचख्यो, अंजना
 आज़रण शिर तणा वाल तो ॥ घरे जइ करी पूजशुं,
 एम करी निर्गमशुं आपणो काल तो ॥ अति दुःख
 आणे जूरे घणुं, मात पिता तणी परहरी आश तो ॥
 बेटी सुग्रीवनी एम कहे, केशरी केम रहे बांध्या
 पाश तो ॥ तो० ॥ स० ॥ १० ॥ तो० ॥ मास मास
 करे पारणुं, शरीर सुकाणुं ने कीधुं निःकाम तो ॥

शीत शीयालानी शिर बहे, ज्येष्ठना तावना शिर पडे
 ताम तो ॥ हाड ने नस दीसे जूजवां, (पाठांतर)
 द्वादश मास ते तप करे, समस्त जीव तणी प्रतिपाल
 तो ॥ मांस ने छोही सुकी गयां, लीलरी चरम दीसे
 नसा जाव तो ॥ तो० ॥ स० ॥ ११ ॥ तो० ॥ पृथ्वी
 पूंजी करे साथरो, अनशन लीधुं ठे अंजना माय
 तो ॥ चौगति जीव खमावती, चार हो शरणां चिंते
 मन मांय तो ॥ नारीनुं द्विग ठेदी करी, आगल
 पामशे पुरुषनो वेश तो ॥ दीक्षा लइ मुगते रे जायशे,
 एम कहे शीयल ग्रंथ उपदेश तो ॥ तो० ॥ स० ॥
 १२ ॥ तो० ॥ शीयल संतोष गुणे आगली, दान दया
 उपशमनी खाण तो ॥ संयम साधीने सुर थयां, रास
 जलो सती अंजना जाण तो ॥ वंशे विद्याधर उपनी,
 नामे हो नव निधि संपजे तेह तो ॥ दर्शन देखी
 पातक टले, एहनं जजन करतां जवडुख ठेह तो ॥
 तो० ॥ सती० ॥ १३ ॥ तो० ॥ अधिकुं उबुं जे में
 कह्युं, मिळामि डुकड होजो मुज तेह तो ॥ शीयल
 तणा गुण वर्णव्या, सती ने साधवी अंजना जेह तो
 ॥ एह संबंध पूरो थया, आगल चावशे सीता
 आख्यान तो ॥ विरहिणी बली रे वैरागिणी, रामनी

जार्या जगत्रयनी माय तो ॥ तो ॥ सती० ॥ १४ ॥

॥ इति श्री अंजना सतीनो रास समाप्त ॥

॥ अथ ॥

॥ कायापुर पाटणी सद्याय प्रारंभः ॥

॥ शंकर वसे कैलासगं ॥ ए देशी ॥

॥ कायापुर पाटण मोकलो, पेखो पेखो नव फल
पान रे ॥ हंसराज रमे राजीयो, मलीयो मलीयो मन
परधान रे ॥ १ ॥ म म करो माया रे काया कारमी,
कूडो कूडो कुटुंब संघात रे ॥ राते पंखी बेसे एकठां,
उनी उडी जाय परजात रे ॥ म म० ॥ २ ॥ एक
जीवित तणी वेलडी, करहला दोय चरंत रे ॥ एक
कालो ने झूजो उजलो, दिन दिन वेल घटंत रे ॥ म०
॥ ३ ॥ एणे वाटे नथी वाणीयो, वली नहीं हाटनो
गाम रे ॥ इम जाणी साथे लेजो संबलो, वेगलो
मुगतिनो गाम रे ॥ म० ॥ ४ ॥ एक तरुवर गुण रस
चढे, एक चढे पीपल पान रे ॥ चतुर चोपट जोजो
पारखो, करो एक अरिहंत ध्यान रे ॥ म० ॥ ५ ॥
आपणो आतमा वश करो, सरस लही यौवन वेश रे ॥
मुगति रमणी परणावशे, सहेजसुंदर उपदेश रे ॥
म म० ॥ ६ ॥ इति काया उपर सज्जाय ॥

॥ अथ हरीयात्री ॥

॥ महोटां ते मंदिर मालियां रे सखी, जालीये
जह्जमाल ॥ दीप जलामल जगमगे रे सखी,
वास जुवन वर बाल रे ॥ माननी महीयल मोहन-
बेल ॥ १ ॥ ए तो गाजती करे गजगेल, रलियामणी
रंगनी रेल, एहने पोहोंचती पुरुषनी बेल रे ॥ माननी
मही० ॥ ए आंकणी ॥ लाख तणां देख्वां नहीं रे
सखी, जोगवे पुरुषनी कोरु ॥ कामणगारी कामिनी
रे सखी, नव करे मोरामोर रे ॥ माननी मही०
॥ २ ॥ यति घणा जेणे वर्या रे सखी, ए सती
बालकुमारी ॥ नीच नपुंसकशुं रमे रे सखी, लोक कहे
साबास रे ॥ माननी मही० ॥ ३ ॥ वेसि हुंति वेश्या
नहीं रे सखी, नहीं अबला सुणी दासी ॥ गुणवंती
ते गोरडी रे सखी, जाउंगी तस बलिहार रे ॥ माननी
मही० ॥ ४ ॥ देह अजरामर उजली रे सखी, बीज
तणो जिस्यो चंद ॥ श्रीचरणप्रमोद पसाखे रे सखी,
पामो परमानंद रे ॥ माननी मही० ॥ ५ ॥ इति ॥

॥ समाप्त. ॥

Printed by Prabhushanker Narbheram Vyas at the K A's
Jain Engine Printing Press at Khatpatia chakla, SURAT.
AND

Published by Bhanji Maya for Bhimsi Maneck Sakagalli
No. 225—231 BOMBAY.

સુંગળેરંગી તીર્થોના નકશા.

આબુ, અષ્ટાપદ, ગિરનાર, સમેતશિખર, પાવાપુરી, ચંપારી, કિશરીઆણ, તારંગાણ, જંબુદીપ, અહીદીપ, જ્ઞાનઆણ અને ગૌતમસ્વામીની પંચરંગી છાત્રી. દરેકની કિંમત ૦-૮-૦.

દરેક શ્રાવક કુટુંબ ચોતાની પાસે રાખવી જોઈએ

શ્રાવક કર્તવ્ય અને

વિવિધ સ્તવનાદિ સમુચ્ચય ગ્રંથ.

યાત્રા, દર્શન, પૂજા યા કોઈ પણ પ્રસંગે પાસે રાખવા આ એક અતિ ઉત્તમ ગ્રંથ છે. આજ દિવસ સુધી એવો એક પણ ગ્રંથ બહાર પડેલ નથી.

શાસ્ત્રી અક્ષરના રૂ. ૨-૦-૦ બુજરાતી અક્ષરના રૂ. ૧-૮-૦

પર્યુષણ તથા દીવાળીનાં સચિત્ર કાર્ડ, કોકેલીઆ નવીન અને અદ્ભુત લખાણવાળી શૈલીથી નિર્ધારિત દર વર્ષે આપાડ માસમાં બહાર પડે છે.

દરેક પુસ્તકનું પાસ્ટજ વી. પી. ખર્ચ જૂઠ્ઠા સમજવા. જવાબ મંગાવનારે રીપ્લાઈ કાર્ડ મોકલવું. બહારગામના ઓઈરો તુરત સંભાળથી મૂકાય છે, —: તેમજ :—
લખો-પધારો,

શ્રાવક ભીમસિંહ માણેક,

જેન પુસ્તકો પ્રસિદ્ધ કરનાર તથા વેચનાર,
માંડવી, શાકગઢી-મુંબઈ.

